

Det sind, som var i Kristus Jesus!

Palmesøndag 1.4.2012 i Århus og Løsning. LGJ

Tekster: Zakarias 9,9-12; Johannes 12,1-16

Salmer: 151, 48, 150 // 170, 429v1-2, 72, udgang 179

Filipperbre vet 2,5-11

I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus, han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud, men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig; og da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydlig indtil døden, ja, døden på et kors. Derfor har Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.

I evangeliet gør mennesker underlige ting. De beskærer træer og lægger deres tøj på vejen. Og Maria tager nardusolie, der kunne være solgt for 300 denarer, og bruger det på Jesus. - Hvad er der sket med dem? - De gør det, fordi de ser Jesus som deres Frelser og Konge og Herre. Han er kommet ind i deres sind. De er grebet af ham. De handler ufornuftigt for andre at se. Sådan er det at være kristen. Også i dag. Også selv om vi hverken lægger vore klæder ned på vejen, eller bruger en årsløn på Guds rige. Vi synger jo: *O Jesus, gid jeg kunne, / som jeg så gerne vil, / dig ære nogenlunde. / Hjælp du mig selv dertil. / Jeg gerne mine klæder / vil for dig lægge ned, / jeg med i flokken træder, / som er til tak bered.* For Gud er vores frelser. Han redder os fra synden og døden og dommen. Han er vores konge og herre. Derfor ønsker vi at sige ham tak. Apostelen Paulus hjælper os og siger, hvad vi skal: "I skal have det sind overfor hinanden, som var i Kristus Jesus." Der kommer det det sind fra, som gør os til glade tjenere.

Når apostelen siger til os: *I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus,* da ved vi, at det ikke bare er et forslag, en mulighed eller en ide, som de kristne i Filippi kan tage imod eller lade ligge. De skal! Det hører med til deres liv som kristne! Sådan er evangeliet. Sådan er Guds ord, når vi hører det. Det omfavner os, og det indtager os. Før var vi vore egne stakkels ulykkelige herrer, som skulle klare livet på egen hånd. Vi forsøgte med det ene og andet, men gik galt i byen og blev skyldige. Vore klæder, æsler og nardusolie tjente kun os selv og vore nærmeste. Men nu er Jesus Kristus blevet vores Herre. Vi følger med i flokken af dem, som tror på ham. Og vi hører det i dag beskrevet gennem eksempler og sagt direkte til os:

I skal have det sind overfor hinanden, som var i Kristus Jesus! Apostelen begrundet det sådan: Han siger, at hvis trøst i Kristus betyder noget, hvis kærlig opmuntring betyder noget, hvis Åndens fællesskab har nogen betydning, og hvis inderlig medfølelse regnes for noget af os, så hav det samme sind, samme kærlighed! (Fil 2,1-2). Og han uddyber ved at skitsere modsætningen: "*Gør intet af selviskhed og heller ikke af indbildskhed, men sæt i ydmyghed de andre højere end jer selv. Tænk ikke hver især på jeres eget, men tænk også på de andres vel.*" (v3-4).

Men nogle gange siger vi med god grund, at vi ikke kan det, vi bliver bedt om, fordi vi bare ikke har plads til mere i vores liv. "Jeg har ikke overskud!" "Jeg har ikke tid!" "Jeg magter det ikke!" "Kan du ikke spørge en anden!" – Siger vi det i dag til apostelen? Nej, det kan vi slet ikke bruge her. For der er ikke tale om at gøre noget ekstra, når du har kæmpet med at få gjort alt det nødvendige. Der er talt om at skifte den gamle måde at tænke på ud med en ny måde, at udskifte det gamle sindelag ud med det sind, som var i Kristus. "Det sind, som var i Kristus Jesus". Når vi læser videre, fylder beskrivelsen af Kristus det hele, som om han næsten har glemt, at han havde sagt, at vi skal have dette sind overfor hinanden. Men det skyldes, at vi får det, når vi ser, hvem Jesus Kristus er, og hvad han har gjort for os. Derfor tager det ene ord tager det andet, så det bliver til en Kristus-hymne, en af de smukkeste, som overhovedet findes i Bibelen.

På samme måde i evangeliet. Da Jesus satte sig på et æsel og red ind i Jerusalem, mærkede folkeskaren, at nu var deres konge, Messias, endelig kommet. Nu gik løfterne hos profeterne i opfyldelse. Og de skar grene af træerne, de sang nogle af de salmer, de havde i hukommelsen, og som de brugte ved påskefesten. Det gjorde de, fordi Jesus Kristus var hos dem. Og på samme måde med det, der skete i Betania. Martha, Maria og Lazarus holdt fest for Jesus. Ikke fordi de havde fået besked på at gøre det, men fordi han havde givet dem Lazarus tilbage. De havde fået livet. Overskud! Glæde! Håb! Fællesskab! De indbød til fest, fordi kærlighedens fællesskab betyder noget. Martha sørgede for maden. Der blev spist, drukket og snakket. Og Maria tog et pund nardusolie og salvede Jesus dermed. Hele huset blev fyldt af duften. Alt sammen på grund af Jesus og til ære for ham. Hun sagde ikke, at andre burde have gjort det samme, som hun gjorde. Der var ingen bebrejdelse, kun glæde og tak.

”Det samme sind skal være i jer, som var i Kristus Jesus!” Apostelen siger det ikke for at gøre livet besværligt for os, men for at gøre livet godt. Han har gjort alle ting vel for os. Og når han indtager vores sind og tanker, formes menighedens liv og fællesskab sådan, som vi har brug for. Og da vokser glæden. Og den bliver ved med at vokse. Og samtidig spirer vores bøn, offer og hengivelse frem. Vi får vilje og udholdenhed til kærlighed, så vi i ydmyghed sætter de andre højere end os selv og ikke kun tænker på vort eget, men også på de andres vel. Det kommer alt sammen fra den måde Kristus er mod os på. Derfor skal tankerne fyldes med evangeliet om ham.

Apostelen tager os med ind i Kristi sind, når han fortsætter: *”Han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud.* ”Når vi er noget eller kan noget, da lærer vi af Jesus, hvordan vi skal tænke om det: Det er ikke noget, vi skal holde for os selv og indhegne som privat ejendom. Jesus regnede ikke for at være et ”rov”, noget, som han altid skulle beholde for sig selv. Hvad vi i stedet skal gøre, lærer vi igen hos Jesus. Han gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig. Jesus gav afkald på sin rigdom og herlighed. Han gjorde det ved at tage tjenerskikkelse på. Han blev menneske. Blev ligesom os. Det er hans sind. Det, jeg har ret til, fordi jeg har fortjent det, og måske også er stolt af, det kan jeg give afkald på. Jesus gav afkald. Hav det samme sind som han har! Giv afkald! Tjen din familie, din næste og dine søstre og brødre! Tag tjenerdragten på!

Men risikerer vi så ikke, at vi mister nogle muligheder og sætter os selv i en dårlig situation og måske også får det personligt vanskelig? Jo. Nemlig. Det gjorde Jesus også. Og da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydig indtil døden, ja, døden på et kors. Hvis vores liv som kristne ender i en tjeneste for andre, og hvis vi ikke selv får andet ud af det end offer, da ender det lige så godt, som det endte for Jesus! Har han ikke også sagt: ”Den, som mister sit liv for min skyld, skal vinde det.” - Men måske en og anden får lyst til at sige et alvorsord til sådan en tåbelig kristen. Pas dog lidt på, hvad du gør! Læg ikke dine klæder på jorden, og brug dog ikke en årsindkomst på Guds rige i kirkens tjeneste og mission! Sådan blev Maria irettesat. Men hun lod sig ikke bremse. For hun havde set, hvem Jesus var for hende. - Og lad os også gøre det alligevel. Tjene hinanden og tjene Kristus med det, vi har i hånden og i hjertet.

Evangeliet viser os, at det er al ære værd. Jesus blev ophøjet og fik navnet over alle navne på baggrund af sin tjeneste for os. Gud svigter ikke sine tjenere. Det kan vi alle tale med om, når vi tænker på vores erfaring i troen. Hvem har nogen sinde mistet noget ved at give sig hen for andre? Fik vi ikke så meget mere tilbage. Og hvis vi ikke fik det af mennesker, fik vi så meget desto mere af Jesus Kristus. Og det var nok. Det er nok. - Og han vil til sidst frelse os ind i den evige salighed. Der skal vi bekende hans navn sammen med alle, som fik troen på ham. Det bliver stort. Og på vejen hjem vil vi så bede ham om at give os sit sind. Amen.

